

Водени от 3 до 6. XI. 1885. Според замисъла на командващия Тимошката сръбска армия ген. Лешанин дясната сръбска колона (14. резервен полк) била насочена през Кадъбоазкия проход към Белоградчик. Настъплението започнало на 3. XI. 1885. След като преодолял съпротивата на прикриващите български подразделения, противникът излязъл към с. Салаш и заел позиция на хр. Ведерник. Оттук той започнал да обстрелва Белоградчишката крепост. През това време към Белоградчик се насочил и сръбският батальон, настъпващ през прохода Св. Никола. Проходът се прикривал само от 160 души доброволци. Белоградчишката крепост била изградена западно от града, където пътят от прохода Св. Никола се събира с пътя, минаващ през Кадъбоазкия проход. Тя представлявала правилен четириъгълник с дебели каменни зидове, бойници и зъбери, даващи възможност за отбрана на около 4 хиляди бойци. В действителност при започване на сръбското настъпление тя се отбранявала само от 2. запасна рота и една дружина доброволци, всичко около 1600 души. Като преценил важността на Белоградчик и възможността с неговото овладяване противникът да се насочи към Видин, командирът на Северния отряд кап. Ат. Узунов заповядал на командира на Белоградчишкия отряд пор. Чолаков да задържи на всяка цена града. За тази цел той му изпратил като подкрепление още 400 опълченци и сандровската доброволческа чета под командването на пор. П. Дворянов. На 4. XI. 1885 противниковото настъпление към града продължило без особен успех и пор. Дворянов успял да влезе в Белоградчик. Това станало на другия ден и пристигналото подкрепление веднага се включило в отбраната на крепостта. Сандровската чета заела участъка от пътя за с. Дубрава до рекичката, а Белоградчишкият отряд — южния фланг. Взети били мерки за отбрана и на Столова планина с най-висока точка Мусин връх. През следващите дни поради падналата мъгла противникът се задоволил само да обстрелва крепостта, но на 6. XI, когато мъглата се вдигнала, минал в по-решително настъпление. Вместо да дочака удара, Белоградчишкият отряд също минал в настъпление, като изпратил в тила на противника войници. Това смутило сръбските подразделения. Те помислили, че са обкръжени, и не само преустановили настъплението, но се и оттеглили на около 2 км западно от града. Отстъплението на 14. сръбски полк не дало възможност на сръбския батальон, настъпващ през прохода Св. Никола, да атакува. Той също се оттеглил през с. Чупрене към границата. По време на боевете сръбските войски дали 46 убити, около 50 ранени и 90 пленени. Като трофеи били взети конят и сабят на командира на 14. пех. сръбски полк. Българските подразделения дали само 1 убит и 4 ранени. Източници Енциклопедия Съединението 1885 {loadposition user28}